การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

Academic Self-efficacy of Undergraduate Students in Mass Communication Technology, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon

วิชชพร เทียบจัตุรัส

คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กรุงเทพฯ

บทคัดย่อ

การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนนั้นเป็นคุณสมบัติสำคัญที่นักศึกษาต้องมี นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนสูงจะสามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ สถานการณ์ต่างๆ และอุปสรรคที่พบเจอได้ง่าย มีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ระหว่างที่ศึกษาเล่าเรียน มีความอดทน สามารถบริหารเวลาได้ดี ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่ำ และนักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนสูง มีโอกาสในการสำเร็จการศึกษาสูงกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่ำ ดังนั้นการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนจึงมีความสำคัญ หากแต่การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนเป็นสิ่งที่มีความเฉพาะ และแตกต่างขึ้นกับบริบทที่แวดล้อมนักศึกษาอยู่ ดังนั้นงานวิจัยเรื่องนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อ หาตัวชี้วัดถึงการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และเพื่อวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยใช้การวิจัยแบบผสมผสานโดยเน้นที่การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ และมีการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพเพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์ร่วมกับการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้เป็นนักศึกษาใหม่ที่เข้าร่วมการปฐมนิเทศที่คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน ในปี พ.ศ. 2559 จำนวน 192 คน ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 26.04 มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนสูง (คะแนนมากกว่าร้อยละ 80) ร้อยละ 55.73 มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง (ระดับคะแนนระหว่าง 60-79) และ ร้อยละ18.23 มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่ำ (ระดับคะแนนต่ำกว่า 60) นักศึกษาคาดว่าตนเองสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัย และชอบทำงานเป็นกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาขาดทักษะด้านภาษาต่างประเทศ และทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศขั้นกลาง และขั้นสูง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่านักศึกษาใหม่แม้จะมีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนสูง ก็ยังมีความกังวลในเรื่องการเรียนมากที่สุด นอกจากนี้นักศึกษายังกังวลเรื่องการบริหารเวลา การสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนใหม่ การเงิน และการปรับตัวในสังคมใหม่ ซึ่งเป็นเรื่องปกติของการเข้ามาอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่ที่ไม่คุ้นเคย ดังนั้น คณะจึงควรที่จะสร้างกิจกรรมปฐมนิเทศให้เร็วที่สุด สร้างให้นักศึกษาใหม่มีระบบช่วยเหลือทั้งทางตรงและทางอ้อม ควรจัดให้มีการเรียนเสริมเพื่อเติมเต็มทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนในระดับอุดมศึกษา

คำสำคัญ : การรับรู้ความสามารถ, การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน, คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, อุดมศึกษา

Abstract

Academic self-efficacy is one of the most key successes for learners. Learners with high academic self-efficacy can adapt well with new environments and challenges. These learners are self-motivated, eager to

participate in activities, patient, and good at time management. Therefore, they usually have higher academic achievement than those learners with low academic self-efficacy. In addition, high academic self-efficacy learners have more chance to graduate than low self-efficacy learners. Thus, assessment for academic self-efficacy is important. However, academic self-efficacy is unique and differs from context to context. That is why this study is set up to measure academic self-efficacy of first-year students at the faculty of Mass Communication Technology, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon, the sample group of this research. Objectives of this study are to identify factor domains of academic self-efficacy and to measure academic self-efficacy of the sample group with initial academic self-efficacy tool. Using a mixed methodology focusing on quantitative data, a survey was launched in the orientation of 2016 first-year students. Qualitative data were also collected at the same time with a couple of open-ended questions. Findings show that 26.04 percent of 192 participants show high academic self-efficacy (score more than 80 presents), 55.73 percent with medium academic self-efficacy (score 60-79) and 18.23 percent with low academic self-efficacy (score less than 60). Participants believe that they can follow all the university's rule and regulations and they like teamwork. However, they are still lack of foreign language skill and information technology skills (medium and high level). Findings also show that high academic self-efficacy participants still concern most on their ability to manage with their new learning environment. The rest of their concern is on time management, relationship with new friends, funding, the ability to adapt with new environment and etc. Though, learners' concerns when dealing with new environment are normal, the faculty should react fast with this situation by getting new learners to the orientation and support systems as soon as possible in order to lift up new learners' emotional stage and fill-in necessary high education learning skills.

Keywords: Self-efficacy, Academic Self-efficacy, Mass Communication Technology, Higher Education

*ผู้นิพนธ์ประสานงาน widchaporn.t@rmutp.ac.th โทร. 0947725334

1. บทนำ

คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นคณะที่ได้รับความนิยมจากนักเรียนที่ประสงค์จะเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ในบางปีพบว่ามีนักเรียนมาสมัครสอบคัดเลือกมากกว่าจำนวนที่คณะตั้งไว้ถึง 6 เท่า แม้กระนั้นอัตราการตกออกกลางคันของนักศึกษาที่เรียนในคณะก็ยังอยู่ในอัตราที่สูง กล่าวคือในปี 2556-2559 มีอัตราการตกออกเป็นร้อยละ 7.65, 4.86, 8.86 และ 6.29 ตามลำดับ [1] ซึ่งอัตราการตกออกนี้ควรได้รับการแก้ไข เนื่องจากเป็นหนึ่งในตัวบ่งชี้ที่ 3.3 ในของการประกันคุณภาพทางการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของคณะกรรมการอุดมศึกษา (SAR) และสมควรได้รับการแก้ไข

จากการสำรวจวรรณกรรมพบว่าการตกออกกลางคันของนักศึกษาเกิดได้จากหลายสาเหตุด้วยกัน ทั้งปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน รวมถึงปัจจัยที่เกิดจากคุณลักษณะทางจิตวิทยาของนักศึกษาเอง การศึกษาด้านจิตวิทยาทางการศึกษายืนยันว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) นั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการประสบความสำเร็จของผู้เรียน แต่การรับรู้ความสามารถของตนเองในเรื่องต่างๆ นั้นมีลักษณะเฉพาะ และสำรวจยาก หากแต่ว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นมีผลอย่างยิ่งกับผู้เรียน ผลการวิจัยในการเรียนบริบทต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์โดยตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถก้าวข้ามอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างการศึกษา มีความอดทนและกำลังใจต่อสู้ต่อความยากลำบากต่าง ๆ ไปจนสำเร็จการศึกษา

1.1 วัตถุประสงค์

ในเมื่อการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นมีความสำคัญ และเป็นสิ่งที่สามารถปรับได้ ดังนั้นการวิจัยในครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อ หาตัวชี้วัดถึงการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนและสำเร็จการศึกษา ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และเพื่อวัดระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนและสำเร็จการศึกษา ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.2 การสำรวจเอกสาร และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การรับรู้ความสามารถของตนเอง (perceived self-efficacy) เป็นทฤษฎีซึ่งคิดค้นโดย Bandura [2] และเป็นแกนของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Cognitive Theory) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่อธิบายการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความคิดและการตัดสินใจของบุคคล โดย Bandura ให้คำจำกัดความว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นการประเมินความสามารถของตนเองว่ามีความสามารถเพียงพอที่จะจัดการกับกิจกรรมหรือการกระทำใดกิจกรรมหนึ่งได้สำเร็จหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมที่มีความลำบาก เช่นการสอบแข่งขันเข้าทำงาน หรือการเรียนให้สำเร็จการศึกษา สายธาร ไกรขุนทศ [3] กล่าวว่าการรับรู้ความสามารถในตนเองนั้นนอกจากจะเชื่อในประสิทธิภาพของตนเองแล้ว ยังเชื่อถึงผลลัพธ์ด้วย Bandura (1997) อธิบายว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นประกอบไปด้วย 2 องค์ประกอบ คือ 1). ความคาดหวังในความสามารถของตนเอง (Efficacy Expectancies) คือการประเมินความสามารถของตนเองว่าจะทำกิจกรรมนั้นๆ ได้ในระดับใด และ 2). ความคาดหวังต่อผลลัพธ์ที่ได้จากการกระทำ (Outcome Expectancies) คือ คาดคะเนว่าพฤติกรรมที่ทำจะนำไปสู่ผลของการกระทำแบบใด

Bandura [4] อธิบายว่าบุคคลที่มีความคาดหวังในความสามารถของตนเอง และความคาดหวังต่อผลลัพธ์ที่ได้จากการกระทำสูง จะมีแนวโน้มสูงในการตัดสินใจที่จะทำกิจกรรมนั้นๆ แล้วประสบความสำเร็จ ส่วนบุคคลที่มีความคาดหวังในความสามารถของตนเองต่ำ ย่อมคาดหวังต่อผลลัพธ์ที่ได้จากการกระทำต่ำ บุคคลนั้น ๆ มีแนวโน้มที่จะตัดสินใจไม่กระทำกิจกรรมนั้น ๆ ได้ Bandura [5] ยังชี้ให้เห็นว่าระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นเปลี่ยนแปลงได้ ขึ้นกับปัจจัยต่าง ๆ ที่แวดล้อม และมีแหล่งที่มา 4 แหล่งสำคัญด้วยกัน คือ

1.2.1 ความสำเร็จจากการกระทำของตนเอง (Enactive Mastery Experience) ซึ่งเป็นแหล่งที่มีอิทธิพลมากที่สุดต่อระดับการเปลี่ยนแปลงของการรับรู้ความสามารถของตนเอง เพราะเป็นประสบการณ์ตรงที่เกิดจากการลงมือกระทำกิจกรรมนั้น ๆ มา

ก่อน บุคคลที่ประสบความสำเร็จในกิจกรรมใดย่อมมีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อกิจกรรมนั้นสูง ในขณะที่บุคคลที่ทำกิจกรรมแล้วล้มเหลวจะมีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อกิจกรรมนั้น ๆ ต่ำ

1.2.2 การสังเกตตัวแบบ (Vicarious Experience) การที่เห็นบุคคลที่คล้ายกับตนเองประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมใด ๆ ย่อมทำให้ตนประเมินระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองว่าน่าจะทำกิจกรรมในทำนองเดียวกันแล้วประสบความสำเร็จได้เช่นเดียวกัน

1.2.3 การชักจูง โน้มน้าว (Verbal Persuasion) การชักจูง โน้มน้าว เป็นวิธีที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย ที่จะทำให้ระดับของการรับรู้ความสามารถของตนเองเปลี่ยนแปลง การชักจูงนี้จะได้ผลมากหากเรื่องที่ชักจูงมีความเป็นไปได้ และ

1.2.4 สภาวะทางกายและอารมณ์ (Physiological and Affective State) สภาวะทางกายเช่นอาการอ่อนเพลีย ป่วย ตื่นเต้น หรืออารมณ์ที่ขุ่นมัว ความเครียด มีผลอย่างมากต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง

วิลาสลักษณ์ ชัววัลลี [6] สรุปว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคล ดังต่อไปนี้คือ 1). กระบวนการคิด (Cognitive Process) 2). กระบวนการจูงใจ (Motivation Process) 3). กระบวนการด้านความรู้สึก (Affective Process) และ 4). กระบวนการตัดสินใจ (Selection Process)

การรับรู้ความสามารถของตนเองถูกนำมาศึกษาและประยุกต์ใช้ในกิจกรรมด้านต่าง ๆ ของมนุษย์อย่างกว้างขวาง เพื่อใช้อธิบายพฤติกรรมต่าง ๆ และใช้ในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น อาทิเช่น การปรับปรุงพฤติกรรมของผู้ป่วยที่ต่อสู้กับภาวะต่าง ๆ [7] หรือการอธิบายพฤติกรรมในการเลือกใช้สินค้า หรือพฤติกรรมการเลือกอาชีพ [8]

การรับรู้ความสามารถของตนเองได้ถูกนำไปศึกษากับพฤติกรรมของนักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ ตั้งแต่ปฐมวัย จนกระทั่งอุดมศึกษา และการเรียนอันหลากหลายรูปแบบ เนื่องจากผลของการศึกษาสามารถนำมาใช้อธิบายพฤติกรรมของนักเรียน และสามารถนำผลจากการศึกษาไปปรับใช้ในการสอน การสร้างหลักสูตร และการสร้างระบบการช่วยเหลือนักศึกษาได้ เช่น งานวิจัยของ Schunk [9] ที่สนใจเรื่องการรับรู้ความสามารถของตนเองกับการเรียนที่มีประสิทธิภาพ และ Artino [10] ที่สนใจการรับรู้ความสามารถตนเองในการเรียนของนักศึกษาแพทย์

สำหรับประเทศไทย มีการศึกษาถึงการรับรู้ความสามารถของตนเองกับการเรียนอย่างกว้างขวาง) โดยนำเอาทฤษฎีของ Bandura มาอธิบายพฤติกรรมของผู้เรียน และทำนายผลสำฤทธิ์ในการเรียน และผลการวิจัยยืนยันว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้มากที่สุด [11], [12], [13] Schunck และ Meece [14] อธิบายว่านักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนสูงจะมีความอดทน ในการฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนการสอนได้ดีเพราะมีแรงจูงใจจากภายใน นักศึกษาเหล่านี้มีความสามารถในการแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยใช้กลยุทธ์ที่หลากหลาย มีความสามารถที่จะลุกขึ้นมาต่อสู้และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี และมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนมาก มีผลสัมฤทธิ์ในการศึกษาอยู่ในระดับสูง ในขณะที่นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ มักจะไม่มีความอดทนหากพบเจออุปสรรคในการศึกษา มีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ในการศึกษาต่ำ มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการศึกษาน้อย อาจลาออกจากการเรียนกลางคัน ซึ่งจะทำให้เกิดความเสียหายไม่เพียงแต่กับนักศึกษาเอง แต่ยังทำให้เกิดความสูญเสียต่อสถาบันการศึกษาและสังคมโดยรวมอีกด้วย

จากการวิจัยพบว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นมีความสัมพันธ์กับการกำกับตนเองในการเรียน ตัวอย่างเช่นงานวิจัยของขนิษฐา สุวรรณนิตย์ [15] ที่พบว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมกับการกำกับตนเองในการเรียน การที่นักเรียนมีการกำกับตนเองดีย่อมทำให้นักเรียนมีผลการเรียนในระดับดีกว่านักเรียนที่มีการกำกับตนเองในการเรียนไม่ดี [16], [17] ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนจึงควรจัดการให้ผู้เรียนมีการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง [18] เพราะความสามารถของตนเองมีความสำคัญต่อการสำเร็จการศึกษาและความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษา [19] โดยเฉพาะอย่าง

ยิ่งนักศึกษาที่มีความเชื่อมั่นในตัวเองน้อย และมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ แต่นักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ หากได้รับการดูแลด้วยการเข้ารับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มจะมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงขึ้น [20] และจะมีผลทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นตามมาด้วย นักวิจัยเห็นว่าการสร้างให้นักศึกษามีการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นสิ่งที่ทำได้ และมีความสำคัญจึงเห็นสมควรที่จะวัดระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการศึกษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ว่าอยู่ในระดับใด เพื่อที่จะได้หาหนทางในการแก้เพื่อป้องไม่ให้เกิดการตกออกกลางคันต่อไป

1.3 กรอบแนวคิดงานวิจัย

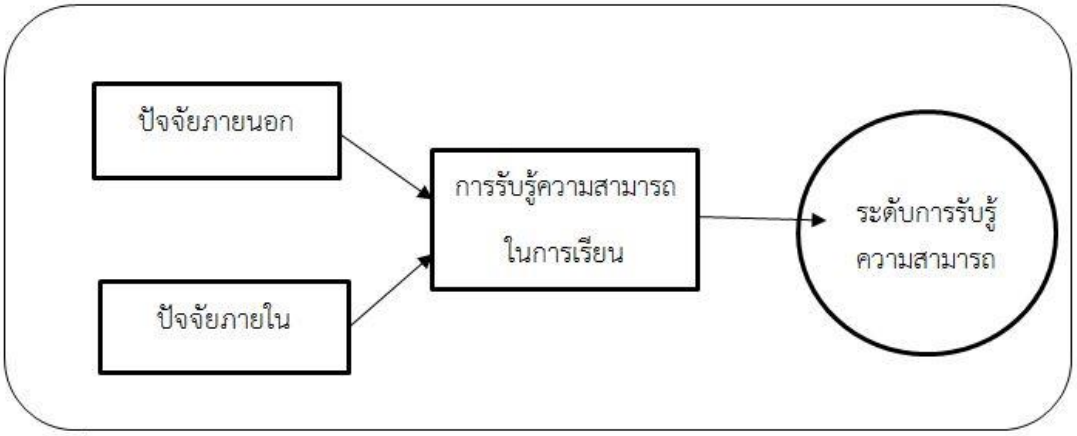

ภาพที่ 1 แผนภาพแสดงกรอบแนวคิดงานวิจัย

2. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นงานวิจัยแบบผสมผสานที่เน้นข้อมูลเชิงปริมาณเป็นหลัก และวิเคราะห์ผลร่วมกับข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน โดยขั้นตอนการวิจัยดังต่อไปนี้

2.1 หลังจากที่กำหนดขอบเขตการวิจัย และกำหนดกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมทั้งในและต่างประเทศเพื่อหาตัวชี้วัดที่เหมาะสมในการวัดการรับรู้ความสามารถของตนด้านการศึกษา

2.2 เรียบเรียงตัวชี้วัด เพื่อสร้างโครงร่างของเครื่องมือในการวัดการรับรู้ความสามารถของตนด้านการศึกษา โดยในขั้นแรกได้สร้างเป็นแบบสอบถาม มีจำนวน 30 ข้อ

2.3 นำร่างของเครื่องมือไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ จากนั้นมีการตัดตัวชี้วัดบางตัว ควบรวมตัวชี้วัดบางตัว และเพิ่มตัวชี้วัดบางตัว ได้เป็นแบบสำรวจระดับการรับรู้ความสามารถของตนด้านการศึกษา ที่มี 25 ข้อ โดยแบบสอบถามทั้ง 25 ข้อ (ตารางที่ 1) แบ่งเป็นปัจจัยกลุ่มต่าง ๆ คือ การเคารพกฎระเบียบขอบองค์กร/ มหาวิทยาลัย ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเบื้องต้น ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศขั้นกลาง ทักษะการใช้เทคโนโลยีขั้นสูง และทักษะการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศ โดยตัวชี้วัดเหล่านี้ได้จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียน [21] และทักษะที่พึงประสงค์ของนักเรียนในศตวรรษที่ [22], [23]

2.4 จากนั้นนำเครื่องมือไปให้ผู้เชี่ยวชาญทบทวน ตรวจสอบความถูกต้องแม่นยำด้านเนื้อหาอีกครั้ง

2.5 ปรับตัวชี้วัดเพื่อให้มาตรวัดมีความเหมาะสมและเที่ยงตรงเหมาะกับกลุ่มตัวอย่าง คละคำถามที่ใช้วัดปัจจัยเดียวกันเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้อ่านคำถามทุกข้อ และเพิ่มเติมคำถามปลายเปิดสำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ

2.6 นำเครื่องมือในการวัดการรับรู้ความสามารถของตนด้านการเรียนที่ได้ ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 192 คน ในวันปฐมนิเทศ

2.7 นำข้อมูลเชิงปริมาณมาจัดเรียง ตรวจสอบ ตัดข้อแบบสอบถามที่ให้ข้อมูลไม่ครบถ้วนออกนำข้อมูลมาลงรหัส เพื่อเตรียมนำใส่ในโปรแกรมช่วยการวิเคราะห์ทางสถิติ โดยหาค่าเฉลี่ย ความถี่ ค่าสูงสุด ต่ำสุด และอื่น ๆ เพื่อหาคำตอบของการวิจัย

2.8 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยใช้การวิเคราะห์จากเนื้อหา และรูปแบบของข้อมูล

2.9 นำผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณและเชิงคุณภาพมาวิเคราะห์ร่วมกัน เป็นสามเส้า (Triangulation) หาน้ำหนัก และยืนยันถึงปัจจัยที่มีผลต่อระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนและสำเร็จการศึกษา

ตารางที่ 1 แสดงปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนของนักศึกษา

ข้อที่	เนื้อหา	ปัจจัย
1	นักศึกษาสามารถเข้าเรียนทันเวลา 8.00 น. ทุกวัน	การเคารพต่อกฎระเบียบขององค์กร/มหาวิทยาลัย
2	นักศึกษาสามารถปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัย	
3	นักศึกษาจะแต่งกายถูกระเบียบมาเข้าเรียนทุกวัน	
4	นักศึกษาสามารถส่งการบ้านทุกชิ้นได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด	
5	นักศึกษาชอบทำงานเป็นกลุ่ม	ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น
6	นักศึกษาสามารถค้นหาหนังสือที่ต้องการได้ในห้องสมุด	ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเบื้องต้น
7	นักศึกษารู้จัก Microsoft PowerPoint	
8	นักศึกษารู้จักวิธีการ log-in เข้าสู่ระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์	
9	นักศึกษามีอีเมล์ของตนเองและใช้เป็นประจำ	
10	นักศึกษารู้จักระบบ e-learning	
11	นักศึกษาใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์เป็นประจำ	
12	นักศึกษารู้จักแต่งภาพโดยใช้โปรแกรม	ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศขั้นกลาง
13	นักศึกษาสามารถสร้างตารางใน Microsoft Word	
14	นักศึกษารู้จักโปรแกรม Antivirus และใช้เป็น	
15	นักศึกษาสามารถวิเคราะห์สถิติอย่างง่ายด้วย Microsoft Excel	
16	นักศึกษามี blog เป็นของตนเอง	
17	นักศึกษาสามารถพิมพ์งานได้ 200 คำต่อนาที	
18	นักศึกษาสามารถตรวจคำผิดด้วย Microsoft Word	ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศขั้นสูง
19	นักศึกษามีช่อง Youtube เป็นของตนเอง	
20	นักศึกษาสามารถ upload วีดีโอขึ้นบน Youtube	
21	นักศึกษาเคยสร้างเวบไซด์ด้วยตนเอง	
22	นักศึกษาสามารถตัดต่อวีดิโออย่างง่าย	

23	นักศึกษาสามารถอ่านหนังสือเรียนภาษาอังกฤษได้	ทักษะการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศ
24	นักศึกษาสามารถพูดได้มากกว่า 2 ภาษา	
25	นักศึกษาสามารถบอกทางชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษได้	

3. สรุปผลและอภิปรายผล

จากการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 192 คน ซึ่งประกอบไปด้วยนักศึกษาชาย 82 คน นักศึกษาหญิง 105 คน และไม่ระบุเพศ 5 คน สรุปได้ว่า นักศึกษาร้อยละ 26.04 มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนอยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 80 ขึ้นไป) ร้อยละ 55.73 มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง (ระหว่าง 60-79) และร้อยละ 18.23 มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนอยู่ในระดับต่ำ (น้อยกว่าร้อยละ 60)

นักศึกษาร้อยละ 90 ขึ้นไป เชื่อว่าตนเองสามารถทำกิจกรรมต่างๆ ใน 5 อันดับแรกคือ ร้อยละ 99.48 รู้จักการทำงานของโปรแกรม Microsoft PowerPoint ร้อยละ 97.40 เชื่อว่าตนเองสามารถปฏิบัติตนได้ตามระเบียบของมหาวิทยาลัย ร้อยละ 95.31 ใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์เป็นประจำ ร้อยละ 94.27 มีอีเมล์ของตนเองและใช้งานเป็นประจำ ร้อยละ 93.23 เชื่อว่าตนเองสามารถแต่งกายถูกระเบียบมาเข้าเรียนทุกวัน และร้อยละ 92.71 ชอบทำงานเป็นกลุ่ม จากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษามีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนระดับสูง อยู่ในเรื่องของการเคารพต่อกฎระเบียบขององค์กร/ มหาวิทยาลัย ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น และทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเบื้องต้น

เมื่อสำรวจข้อมูลพบว่านักศึกษามีความคาดหวังใน 5 อันดับท้าย คือ ร้อยละ 14.58 มี blog เป็นของตนเอง ร้อยละ 31.77 พิมพ์งานได้ 200 คำต่อนาที ร้อยละ 32.81 พูดได้มากกว่า 2 ภาษา ร้อยละ 51.04 เคยสร้างเวบไซด์ด้วยคนเอง และร้อยละ 52.08 รู้จักระบบ e-learning เมื่อวิเคราะห์แล้วพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองของนักศึกษาอยู่ในระดับต่ำ ในกลุ่มของ ทักษะการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศขั้นกลาง และขั้นสูง โดยสรุปจากข้อมูลเชิงปริมาณ จะเห็นได้ว่านักศึกษา 3 ใน 4 ของกลุ่มตัวอย่าง มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง

ข้อมูลเชิงคุณภาพพบว่าสอดคล้องกับข้อมูลเชิงคุณภาพที่ กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง โดยนักศึกษาแสดงข้อมูลถึงความกังวลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆ ต่อไปนี้ กล่าวคือร้อยละ 49.23 หรือเกือบครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่าง กังวลเรื่องการเรียน ร้อยละ 23.15 หรือ 1 ใน 4 ของกลุ่มตัวอย่าง กังวลเกี่ยวกับเรื่องเวลา โดยส่วนใหญ่กลัวว่าจะไม่สามารถมาเข้าเรียนได้ทันเวลา 8.00 น ร้อยละ 10.77 กังวลในเรื่องเพื่อน ร้อยละ 7.69 กังวลในเรื่องของการเงินว่าจะไม่สามารถมีเงินจ่ายค่าเทอม ร้อยละ 3.08 กังวลเรื่องการปรับตัว และร้อยละ 3.08 กังวลในเรื่องอื่นๆ

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณร่วมกับข้อมูลเชิงคุณภาพแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนสูงก็ยังมีความกังวลว่าตนเองจะไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน โดยแสดงให้เห็นจากคำตอบในคำถามปลายเปิด ซึ่งความวิตกกังวลเหล่านี้เป็นธรรมดาที่จะเกิดเมื่อจะต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อม หรือวัฒนธรรมองค์กรใหม่ที่ไม่คุ้นเคย ซึ่งสภาวะด้านจิตใจนี้ส่งผลให้การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนต่ำลงได้ และหากกลุ่มตัวอย่างไปพบเจอสถานการณ์ต่าง ๆ ในระหว่างการปรับตัวให้เข้ากับสถานศึกษาใหม่ ย่อมจะทำให้การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนต่ำลงไปเรื่อย ๆ อาจส่งผลให้นักศึกษาไม่มีความสุขในการเรียน การปรับตัว หรือสร้างความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนใหม่ และส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการตกออกกลางคันได้

ดังนั้น คณะจึงควรที่จะสร้างกิจกรรมเพื่อทำให้นักศึกษามีความสบายใจ และเอื้อต่อการปรับตัวของนักศึกษามากที่สุด กิจกรรมปฐมนิเทศควรจัดให้เร็วที่สุด เพื่อสร้างให้นักศึกษาใหม่มีระบบช่วยเหลือทั้งทางตรงและทางอ้อม จากรุ่นพี่ เพื่อน เจ้าหน้าที่ของคณะ

และอาจารย์ นักศึกษาควรได้รับการเสริมสร้างทักษะในการบริหารจัดการตนเอง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ช่วยให้นักศึกษาสามารถบริหารจัดการเวลาระหว่างกิจกรรมและการเรียนได้ การรับน้องควรเป็นไปอย่างสร้างสรรค์และกระตุ้นให้เกิดความสัมพันธ์ด้านบวก ความสมานฉันท์ ไม่แบ่งแยก และความสามัคคี ยอมรับความแตกต่างของนักศึกษาแต่ละคน ก่อนเปิดภาคการศึกษาควรจัดให้มีการเรียนเสริมเพื่อเติมเต็มทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนในระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศขั้นกลางและขั้นสูง เช่น ทักษะการพิมพ์งาน การใช้โปรแกรมในการจัดทำรายงาน การคำนวณสถิติอย่างง่าย ทักษะการสืบค้น ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ระดับต่างๆ และทักษะด้านภาษา เป็นต้น ด้วยเหตุที่ว่าการเรียนในระดับอุดมศึกษานั้นต้องมีการใช้ทักษะต่างๆ ที่หลากหลาย เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียน และเป็นสมาชิกที่มีคุณภาพของประชากรในศตวรรษที่ 21 ต่อไป

4. กิตติกรรมประกาศ

การทำวิจัยในครั้งนี้ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากงบประมาณรายได้ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2559 ของคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และการเผยแพร่ผลงานในครั้งนี้ได้รับการสนับสนุนจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

5. เอกสารอ้างอิง

[1] วิชชพร เทียบจัตุรัส, 2559, การลดอัตราการออกกลางคันของนักศึกษาชั้นปีที่ 1: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้วยโครงการเรียนปรับพื้นฐาน. (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

[2] Bandura, A., 1997, Self- Efficacy: The Exercise of Control. New York: W. H. Freeman and company.

[3] สายธาร ไกรขุนทศ, 2543, ปจจัยที่พยากรณผลการปฏิบัติงานของพนักงานสายผลิต โรงงานอุตสาหกรรมผลิตอุปกรณอิเลคทรอนิกส. การคนควาแบบอิสระปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองคการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม.

[4] Bandura, A., 1977, Self-efficacy: Toward a unifying theory of behavioral change. Psychological Review. 84(2), 191-215.

[5] Bandura, A., 2006, Toward a psychology of human agency. Perspectives on Psychological Science. 1(2), 164-180.

[6] วิลาสลักษณ์ ชัววัลลี, 2542, การรับรู้ความสามารถของตน ใน สารานุกรมศึกษาศาสตร์ ฉบับเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในวโรกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542 (หน้า 175-179). กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

[7] สุวิท พิมพ์ภาค, ณัฐจาพร พิชัยณรงค์, และพงษ์สวัสดิ์ รัตนแสง, 2556, การประยุกต์ใช้ทฤษฎีความสามารถตนเองร่วมกับทฤษฎีแรงจูงใจ เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการควบคุม ความดันโลหิตของผู้ป่ วยความดันโลหิตสูงชนิดไม่ทราบสาเหตุ โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล โนนประทาย ตำบลหนองแหน อำเภอกุดชุม จังหวัดยโสธร. วารสารวิจัยและพัฒนาระบบสุขภาพ. 6(2).

[8] ภูมิเพชร ผลทรัพย์, 2553, ความสัมพันธ์ในการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อทัศนคติในการทำงานและผลสัมฤทธิ์ของงาน: กรณีศึกษากองพลทหารราบที่ 5. วารสารเทคโนโลยีภาคใต้. 3(1), 61-76.

[9] Schunk, D. H., 2006, Self-efficacy and effective learning. In D. M. McInerney & V. McInerney (Eds.) Educational psychology: Constructing learning. Sydney, NSW: Pearson Education.

[10] Artino, A. Jr., 2012, Academic self-efficacy: From educational theory to instructional practice. Perspectives on Medical Education. *1(2)*, 76-85. doi: 10.1007/s40037-012-0012-5.

[11] Zimmerman BJ., 1989, A social cognitive view of self-regulated academic learning. Journal of Educational Psychology. 81(3), 329-339.

[12] ศิริพร โอภาสวัตชัย, 2543, ผลการจัดการเรียนการสอนที่อิงตัวแปรคัดของการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาล. วิทยานิพนธ์ ดุษฎีบัณฑิต. (หลักสูตรและการสอน). บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

[13] สุวะพรรณ พนมฤทธิ์, ศุกร์ใจ เจริญสุข, และนันทิกา อนันต์ชัยพัทธนา, 2554, การเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกัน. การพยาบาลและการศึกษา. 4(2), 94-107.

[14] Schunk, D. H., and Meece, J. L., 2006, Self-efficacy development in adolescence. In F. Pajares & T. C. Urdan (Eds.), Self-efficacy beliefs of adolescents. Greenwich, CT: Information Age.

[15] ขนิษฐา สุวรรณนิตย์, 2533, ปัจจัยคัดสรรที่มีอิทธิพลต่อความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของคนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ มหาวิทยาลัย.

[16] ฐิติพัฒน์ สงบกาย, 2533, ผลของการกำกับตนเองต่อความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

[17] จิราภรณ์ กุณสิทธิ์, 2541, การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ด้วยตัวแปรด้านการกำกับตนเองในการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเองทางคณิตศาสตร์ ทัศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

[18] ศิริพร โอภาสวัตชัย, 2543, ผลการจัดการเรียนการสอนที่อิงตัวแปรคัดของการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาล. วิทยานิพนธ์ ดุษฎีบัณฑิต.(หลักสูตรและการสอน). บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

[19] สุวะพรรณ พนมฤทธิ์, ศุกร์ใจ เจริญสุข, และนันทิกา อนันต์ชัยพัทธนา, 2554, การเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกัน. การพยาบาลและการศึกษา. 4(2), 94-107.

[20] พาณี ขอสุข, 2542, ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงต่อการเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

[21] Bernard, R. M., Abrami, P. C., Borokhovski, E., Wade, A. C., Tamim, R. M., Surkes, M. A., et al., 2009, A meta-analysis of three types of interaction treatments in distance education. Review of Educational Research, *79*(3), 1243-1289.

[22] ธันยวิช วิเชียรพันธ์ และปวีณา จันทร์สุข, 2556, รายงานโครงการพัฒนาเครื่องมือเพื่อเสริมสร้างทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ของเด็กและเยาวชนไทย เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน. สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน (สสค.)

[23] P21 Partnership for 21st Century Learning, 2016, Framework for 21st Century Learning. Retrieved from www.P21.org